

„dader”, puur een grap, dat enkele vrienden hem op de avond van zijn verjaardag de krans omhangen hadden, zonder dat deze overigens ook maar enigszins werd beschadigd.

Voor oppositie als in 1909 was ook geen reden. Daarvoor nam de rede van de burgemeester, in Groen's geest gesteld, te zeer de wind uit de zeilen.

En kort voordien, 8 november 1920, was „the grand old man”, de „klokkenist der kleyne luyden”, overleden – de aandacht van Kuypers' volgelingen zal daardoor te zeer geabsorbeerd zijn geweest. Als ze al het meningsverschil tussen hem en Groen van bijna vijftig jaar geleden hadden willen doen herleven.

VI. ZIMMERMAN

Blijft over: mr. Zimmerman en zijn spreuk. Waarom is het opschrift op het voetstuk niet geworden wat hij wilde? Is er toch, binnenskamers (mr. De Jong was wethouder!), bezwaar gemaakt? En heeft hij toen zijn spreuk-met-driedubbele-bodem geplaatst? En was zijn gemoed, mee door deze stille oppositie, en door een wrok sinds 1909, toch minder verzoeningsgezind dan zijn rede? Gezien de oude Nederlandse controverse, waarbij de regenten steeds (men zie Algra's overzicht) voluit Van Oldenbarnevelt's kant hebben gekozen en zijn onschuld hebben volgehouden, en Zimmerman's uitgesproken regentenkarakter, lijkt me dit althans mogelijk. Het komt me zelfs voor dat dit beeld van Van Oldenbarnevelt zeer veel voor Zimmerman is gaan betekenen, en ten slotte *zijn* beeld is geworden voor *zijn* Raadhuis. Misschien wel *zijn* beeld ook in de zin van: een beeld van hem.

Twee bezwaren zijn tegen de plaats van het beeld: niet vóór het Raadhuis, slechts in een nis, ingebracht.

Het ene in Leekedichtje MCCXCII van „Anonymus” in het „Geïllustreerd Volksblad voor Nederland” van 16 december 1920:

Voor Uw omgeving waart
Gij, groote! veel te groot,
Vandaar dat ze U verstiet —
't Schijnt wel dat na Uw dood,
Drie eeuwen reeds betreurd,